

Vzpomínky na Richarda Böhnela

(23/12/1929–12/8/2016)

Richard Böhnel

*Hašler měl své hašlerky. Böhnel své böhnelky,
kaere obdržel ke svým 85. narozeninám
(na snímku Richard s böhnelkami a chotí Miroslavou).*

Vybíráme z návštěvních knih

Za obec Mileč moc a moc děkuji.
Jsme rádi, že jste.

Josef Samek, 11. 7. 1998

Díky za krásný zážitek. Autor mne
usvědčil z toho, že se po krásách Plzeňska
a jižních Čech dívám ledabyly a málo
pečlivě. Polepším se! Díky Vám
Ing. M. Křištof, 9. 11. 2004

Nevím, co dřív obdivovat, zda hebkost Vašeho
štětce, nebo vtíp ukrytý v každém obrázku.
Opravdu hodně inspirace
přeje a za zážitek děkuje
Věra Kokošková, 7. 12. 2004

Nádhera! Nemáme více slov.
Martina a Jana Silovských, 6. 12. 2009

Skláním se v hluboké úctě k tvorbě a tvůrčí
potenci mého přítele s přáním, aby mu
malování v tomto století šlo stejně tak
jako v minulém – pro staletí příští.
Milan Syruček, 28. 11. 2014

Tati, máš krásnou duši a zrcadlíš ji ve svých
obrazech. Je to pohazení i pobavení.
Díky, Katka, 6. 11. 2015

Vybíráme z kondolenční knihy

Nikdy jsem nepoznala nikoho jako Ty,
Richarde. Moc si vážím toho, že jsem patřila
k těm, kdo Ti směli tykat. U vás s Mirkou
bylo vždycky tak dobře. Děkuji Ti za všechno.
Zůstáváš v mém srdci a v mých vzpomínkách.
S úctou Jana Vopalecká

Zůstanete i nadále v našich srdcích.
Měli jsme Vás moc rádi.
Janečkovi z Olšan

Šťastný kraj, ve kterém žil člověk Vašeho
rozhledu, Vašich zájmů, Vašeho charakteru,
Vašeho formátu. Pane doktore, díky za vše!
Pavel Kroupa

Pane Böhnele, během krátké doby
jste se stal duší celého kraje, jižního
Plzeňska. Budete nám chybět.
Pavel Čížek

Když odejde vzor a přítel, bolí to třikrát tolik.
Moc nám chybíš, Richarde. Tvůj obraz mám
nad pracovním stolem. Nikdy nezapomenu
nejen při své práci pro rozvoj a propagaci kraje.
Pavel Motejzík

Toulky krajinou a Toulky vlastní hlavou

Další tvorba a vzpomínky

Výstavy samostatné

- 1998 – Mileč, zasedací síň Obecního úřadu
- 2002 – Spálené Poříčí, sály spálenopoříčského zámku
- 2004 – Nepomuk, Galerie Městského muzea
- 2004 – Plzeň, Galerie Atrium
- 2006 – Přeštice, Galerie Domu historie Přešticka
- 2008 – Klatovy, Galerie "A"
- 2008 – Starý Plzenec, Staroplzenecká galerie
- 2009 – Myslív, obřadní síň Obecního úřadu
- 2009 – Nepomuk, Malá galerie Městského muzea
- 2010 – Praha, Galerie Domino
- 2010 – Třemošná, Výstavní síň Václava Brožíka
- 2010 – Myslív, obřadní síň Obecního úřadu
- 2010 – Spálené Poříčí, špejchar
- 2011 – Plzeň, Galerie keramiků
- 2012 – Myslív, obřadní síň Obecního úřadu
- 2013 – Dobřany, Dobřanská galerie
- 2014 – Nepomuk, Pojišťovna Generali

Výstavy společné

- 1999 – Nepomuk / 2000 – Blovice / 2007 – Chanovice /
- 2007 – Blovice / 2008 – Mileč / 2009 – Nekvasovy /
- 2010 – Nekvasovy / 2011 – Nekvasovy / 2011 – Velký Bor /
- 2011 – Nepomuk / 2012 – Nekvasovy / 2012 – Přeštice /
- 2013 – Myslív / 2013 – Nepomuk / 2014 – Spálené Poříčí /
- 2014 – Zelená Hora / 2015 – Nepomuk

Vzduchoplavci, 2009

Čas – nečas, 2004

Nepomucké dominanty, 2012

**Srdečně zveme:
Nepomuk, Malá galerie
vzpomínková prodejní výstava,
vernisáž 15/9/2017 v 17 hodin**

Kreslený vtíp, 1990

Ilustrace z knihy Diplomacie v negližé, 2005

ODEŠEL PAN RICHARD BŮHNEL

Vždy, kdy Někdo zemře, každá ztráta bolí
Chtěl bych vzdát tímto poctu Richardovi
Zemřel nám přítel, manžel, otec a děda
Dá se jít dál? Teď se zdá, že nedá
Dnes možná bude víc i neprůhledných slzí
Vždyť odchod ČLOVĚKA, to víc než jindy mrzí
Jak rád bys zvedl pero, štětec i barevnou paletu
Ta, která zůstala na stole, právě tu, právě tu....
Zelenou Horu, Spálené Poříčí i abstrakty jsi maloval
Tuhletu zemi i Francii a hlavně Mileč, kterou jsi miloval
A odstrkován byls a přesto stál jsi rovně jak Nerudovy básně
A věřils stále, že přijde čas a začnem si věřit a bude v této zemi krásně
Je to hluboká ztráta v kraji, kdo mladé stejně vychová
Vždyť Tvoje cesta byla jasná, přímá – cesta Böhnelova
Odešel jsi tiše, snad nevěděls to ani sám
To věděl jen ten Nejvyšší, ten nahoře, Náš Pán
Někdy za člověka jen jedna věta všechno poví
Až do konce dní se bude pamatovat to řečeno Tvými slovy
Zapsáno Richardem Böhnelem v jedné z mých zápisových knih:
„NEZÁLEŽÍ, KOLIK LIDÍ PŘIJDE NA TVOU VÝSTAVU, ALE JAROSLAVE,
ABY TO BYLI LIDÉ S DOBRÝM A ČISTÝM SRDCEM“
Richarde, dokud Tě lidé budou mít ve svých srdcích,
mysli a vzpomínkách, tak stále ŽIJEŠ!

Jaroslav Hodek, Městanská beseda Spálené Poříčí

PF, 2013

Smuteční proslov ze dne 3/9/2016

Mileč, kostel sv. Petra a Pavla

Vážení smuteční hosté,

dnes nastal den, kdy se, bohužel, musíme rozloučit s člověkem, který nám všem byl velmi blízký. PhDr. Richard Böhnel nás opustil tiše ve spánku 12. srpna ve věku nedožitých 87 let. Odešel v něm člověk, který měl vzácnou sadu kladných vlastností. Byl to člověk čestný, pracovitý a milující svou rodinu. Byl také jediným a celoživotním partnerem své ženy Miroslavy. Měl výbornou schopnost naslouchat druhým, vcítit se do jejich problémů a v případě, že to bylo v jeho silách, nabídnout nezištnou pomoc. O to je dnešní loučení těžší.

Richard se narodil českým rodičům v Košicích. Jeho otec byl důstojník, právník, matka pracovala u vojenského soudu jako zapisovatelka. V jeho čtyřech letech se přestěhovali do Prahy na Malou stranu do Nerudovy ulice pod Pražský Hrad. Ono místo, s krásným výhledem na Prahu, jej později velmi ovlivnilo především po umělecké stránce, zvláště když začal studovat gymnázium a malování. Po válce působil jako návrhář vzorů látek v Jeseníku, poté nastoupil do Mladé fronty.

Přitom také poznal svoji ženu Miroslavu, kterou celý život bezmezně miloval. Vždyť také v lednu tohoto roku oslavili 66. výročí svatby. První dvě děti, syn Richard a dcera Helena, se jim narodily v Praze v průběhu Richardovy základní vojenské služby, po které nadále působil v redakci Mladé fronty. V roce 1954 získal Richard místo krajského zpravodaje v Olomouci. V roce 1956 se vrátil do Prahy, na začátku 60. let se stal redaktorem zahraničního oddělení Mladé fronty a později vedoucím tohoto oddělení. Po získání většího bytu v Praze na Letné se mu splnilo přání a v roce 1962 se narodila dcera Kateřina. Od poloviny 60. let byl zástupcem šéfredaktora Mladé fronty a přitom vystudoval fakultu filosofie na Univerzitě Karlově, kterou ukončil s jednoročním předstihem.

V prvních dnech po okupaci v roce 1968 se podílel na vydávání necenzurované Mladé fronty, v roce 1969 byl vzhledem k událostem v naší zemi přesunut do archivu Mladé fronty. Podařilo se mu s podstatně skromnějšími prostředky, než měla jiná média, vybudovat vynikající archiv využívaný mimo jiné i redaktory konkurenčního Rudého práva, ale i třeba redaktory rozhlasu.

Na přelomu 70. a 80. let mu bylo umožněno složit doktorát na Univerzitě Karlově. Celou dobu publikoval, kreslil karikatury, ilustroval knihy, řadu let pořádal celostátní filatelistickou anketu či spolupracoval s výtvarníky a rytci pracujícími na poštovních známkách. Ve svých šedesáti letech odešel do penze a všechny pozdější nabídky na návrat s díky odmítl. Rozhodl se jednoznačně svůj podzim života naplno prožít na tolik milovaném Nepomucku.

K Richardově cti se totiž sluší dodat, že nikdy nebyl lhostejný ani k problémům a potřebám komunity, ve které žil. Mám tím na mysli například obec Mileč, kam od roku 1969 jezdil téměř každý týden na chalupu a kde od nástupu do důchodu žil se svou ženou už natrvalo.

K nejvýraznějšímu z Richardových počínů vykonaných pro obec patří dvanáctileté organizování kulturních akcí ve zdejší kostele sv. Petra a Pavla, jejichž součástí byla i úspěšná sbírka na opravu kostelních varhan, které se zde na jeho počest dnes v úvodu tohoto setkání rozezněly, aby ho spolu s námi vyprovodily na poslední cestu.

Dalším z Richardových významných počínů byl také návrh znaku a vlajky obce Mileč projednaný s heraldiky a přijatý parlamentem České republiky. Jeho působení však přesahovalo rámec obce a aktivně se zapojoval do kulturního života města Nepomuk a celého Mikroregionu Nepomucko. Je třeba zmínit se o letech jeho práce pro Nepomucké noviny, což lze chápat jako ozvěnu jeho profesního života novináře v Mladé frontě.

Richard měl schopnost a zároveň vášeň vyjadřovat své pocity a dojmy malováním obrazů. A protože byl duše vnímavé, čisté a vyrovnané, jsou i jeho obrazy balzámem na duši divákovu. Předmětem obrazů byla milovaná krajina Nepomucka a zátíší města a okolních vesnic. Pořádal řadu výstav svých obrazů, a to jak samostatně, tak spolu s umělci z regionu. První výstavu měl na Obecním úřadu v Milči a pak vícekrát v Nepomuku a dalších městech a obcích Plzeňského kraje, jako např. Spáleném Poříčí, Myslívě, Přešticích, Blovicích, Plzni a dalších. Podílel se také na vydávání kalendářů či tvorbě praporů různých spolků. Věřil v mladou generaci a nelitoval času se jí věnovat. Své zkušenosti předával při zvláštních hodinách výtvarné výchovy jak ve škole v Milči, tak ve škole v Nepomuku. Jsme rádi, že tu žil právě s námi a obohacoval náš život svojí tvorbou i názory.

Richard byl člověk vzácný, skromný a činorodý, který lidem zdejšího kraje bude bezesporu chybět. Proto budeme na něj rádi vzpomínat. Jeho odkaz si v tomto kraji ponese hrdě určitě mnoho dalších let. Richard dokázal svým srdcem rozdávat radost a šířit dobrou náladu okolo sebe; uměl se radovat z obyčejných věcí; vždy se více usmíval, než kabonil. A takového si jej uchovejme ve svých srdcích.

Jménem pozůstalých, rodiny Böhnelových, občanů Milče, občanů Nepomuku a Mikroregionu Nepomucko i jménem svým vám děkuji za účast na tomto posledním rozloučení.

Nyní už mi jen dovoluňte požádat vás o společné přemístění ven k hrobu, kde dojde k uložení urny a květin. Nekrolog Richardu Böhnelovi odrecituje nad hrobem jeho dlouholetý přítel, pan Jaroslav Hodek ze Spáleného Poříčí.

četl Pavel Jíran